Quelle: http://manuscripta.at/?ID=35122
Copyright: Brixen/Bressanone, Priesterseminar

me gsonantie diapason ps maior dū & propiqua
In ea oīs vocum gcordia / omnis dulcissime suavita
tis amenitas / que cum suo uniformi ac amenis
simo istu ad aditum auditus usque pueneuit / t
nullo valet mo ab ipius gustata suavitate se ūnq
gaudet / locūde solit / et ad intellectum eius p deferens
amenitate auditus / ad subtilissimam atque altissimam
speculam huiuscemodi dulcedinibus armonie refert
intellectus ipe sine labore monetur. In ea nulla
vocum disparitas / nulla i equa proportio / nulla in
epta distantia / et omnis duritiei dira asperitas ab ei
dulcisona melodie gcordia e semota. Ut iam gso
fundamentum superiū quo ~~ad armonia~~ armoniarū dulce
gcordia est ipa diapete gsonantia & origo. qm siquid
amenum / siquid iocundum / siquid dulce / siqua equa pro
portio / siquid concors atque gsonū i his fuerit reptum
totum / ab huius dulcedinis i mesitate diapete procedit.
Diapason enim ex duabus e gnexa gsonantijs. Diatessaron
s. & diapente / que q si ambo mulcet auditu / ipm tm
diatessaron diapete suavitas i tensioni dulcedine ac
iocundioi sono transcendit. quamnon nil amicabilius
i gsonantiore gne simplicium / ne quam diapete sua
vitas. Dulcis ergo diapason & amena gcordia ex
ipo diapente procedit. Ne gsonantia diapete sic